

Aki a kicsiben hű

Bevezető igék:

A pénz helyes felhasználása

Azt mondom hát nektek: Szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogyha majd elfogy, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba.

Aki a kicsiben hű, az a nagyban is hű. Aki a kicsiben hűtlen, az hűtlen a nagyban is. Ha tehát a hamis mammont nem kezeltétek hűen, ki bízza rátok az igazit? És ha a máséban nem voltatok hűek, ki adja oda nektek a tiéteket?

Egy szolga sem szolgálhat két úrnak. Mert az egyiket gyűlöli, a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak.”

Lk. 16. 9-13.

Példabeszéd a minákról

Egy főember – kezdte – messze földre indult, hogy királyságot szerezzen magának, s aztán visszatérjen. Magához hívatta tíz szolgáját, adott nekik tíz minát és így szólt hozzájuk: Kamatoztassátok, míg vissza nem térek. Polgártársai gyűlöltek, ezért követtséget küldtek utána és tiltakoztak: Nem akarjuk, hogy királyunk legyen. Mégis megszerezte a királyságot és visszatért. Hívatta szolgálait, akiknek a pénzt adta, hogy megtudja, ki hogyan forgatta. Jött az első, s így szólt: Uram, minád tíz minát hozott. Jól van, derék szolga! – felelte neki. –

Mivel a kicsiben hű voltál, hatalmad lesz tíz város felett.

Jött a második is: Uram – mondta –, minád öt minát jövedelmezett. Ennek ezt válaszolta: Téged öt város fölé rendellek. Végül jött a harmadik és így beszélt: Uram, itt a minád! Kendőbe kötöttem és eldugtam, féltem ugyanis tőled, mert szigorú ember vagy. Fölveszed, amit nem te tettél le, és learatod, amit nem te vetettél. – A magad szájából ítélek meg – mondta neki –, te mihaszna szolga. Tudtad, hogy szigorú ember vagyok. Fölveszem, amit nem én tettem le és learatom, amit nem én vetettem. Miért nem adtad hát oda pénzedet a pénzváltóknak, hogy megjövet kamatostul kaptam volna vissza? Ezzel a körülállókhoz fordult: Vegyétek el tőle a minát, és adjátok oda annak, aki tíz minát kapott. Azok megjegyezték: Uram, neki már tíz minája van. –

Mondom nektek, hogy akinek van, az kap, akinek meg nincs, attól azt is elveszik, amije van.

Lk. 19. 12-26.

Aki a kicsiben hű...

Akinek a rá bízott, örökölt, kapott javainak nem a megőrzése, fejlesztése és hasznosítása a legfontosabb, az nem érdemli azokat. Akiknek új dicsőségek az értékesebbek, a meglévők kárára, az hűtlen javainak kezelésében. Be is szokott rendre következni stratégiai játékokban is, hogy aki nem ügyel a meglévőkre, nem áldoz rájuk és főleg, nem hasznosítja őket és inkább új hódításokra

koncentrálni, az bizony végzetesen el tudja veszíteni a birtokolt értékeket, hogy megbecsülje őket. Időnként sajnos vágyaink tárgya értékében, jelentőségében köszönőviszonyban sincs a meglévő javainkéval. Ez sajnos a jóléti társadalmak és egyáltalán a jólét velejárója, hogy az alapvető értékek jelentőségüket veszítik. Ennek következményeit látjuk a világban, ezért hanyatlanak a jóléti társadalmak érthetetlen módon. Mert ha az alapvető dolgokat végzetesen elhanyagoljuk, a becsvágyunk, ideáink annyira elvakítanak, a jólétből hirtelen az éppen túlélési helyzetbe zuhanunk, de ami a rosszabb, a sötétségbe és a zűrzavarba.

A kicsi olykor nem is olyan kicsi. Sajnos a minimális létfeltételeink „kicsi” kategóriába kerülnek, mert megszokottak, meglévők és ezért veszélyeztetettek a becsvágyó generáció kezében, amely a szerény javakkal is rosszul gazdálkodik. Ezért ostobaság lenne többet rájuk bízni, inkább kellene gyámság alá helyezni. A becsvágyóknak ez természetesen megalázó, jóllehet ez az igazságos és ésszerű.

Templomlépcső, 2022. szeptember